

Jutlus Askimi koguduses 14.nov 2010

Armum teile ja rahu Jumalalt, meie Isalt ja Issandalt Jeesuselt Kristuselt.

Jh 6:37-40

Jeesus ütleb: „Kõik, mis Isa mulle annab, tuleb minu juurde, ning kes minu juurde tuleb, seda ma ei aja välja. Ma ei ole ju taevast alla tulnud oma tahtmist tegema, vaid tema tahtmist, kes minu on saatnud. Aga tema tahtmine, kes minu on saatnud, on see, et ma ei kaotaks midagi sellest, mis mulle on antud, vaid et ma ärataksin nad üles viimsel päeval.

See ongi mu Isa tahtmine, et igäühel, kes näeb Poega ning temasse usub, oleks igavene elu, ja viimsel päeval mina äratan ta üles.“ Aamen

Tervitan teid Tallinna Mustamäe koguduse nimel. On suur rõõm olla täna teie koguduse keskel. Olen teie toredate koguduse mõne inimesega mitmeid kordi Tallinnas kohtunud ja rääkinud kogudusest elust ja usust. Need on olnud väga meeldivad ja alati väga lõbusad kohtumised. Ma olen aru saanud, et teie inimeste on väga hea huumorimeel.

Rääkisime sellest, et me võiks teie kogudusega rohkem tuttavaks saada ja täna on mul tõesti hea meel, et oleme saanud tulla siia, Askimi, seitsmekesi, et jagada üksteisega oma usku ja palvetada üksteise ees. Koguduse töös ei ole midagi olulisemat kui üksteise eest palvetamine. Varemalt, kui ma töötasin noortejuhina ühes teises koguduses, ei tajunud ma seda nii olulisena kui nüüd, olles Tallinnas Mustamäe linnaosas. Eelmine kogudus oli suur ja elav ning kõik töötas justkui iseenesest. Polnud peaaegu kunagi sellist olukorda, et inimesi on liiga vähe või neid ei tule üldse mingile üritusele, mida me korraldasime – jah, loomulikult, me tahaks alati rohkem ja nii oli ka seal. Kuid nüüd, töötades koguduse rajamisega Mustamäel, kus elab 65 000 inimest ja kuhu pole kunagi kirikut ehitatud ning kus meid on olnud kahe aasta jooksul keskelt-läbi 12, on tihti olnud tunne, et kaome kui „piisk suurde merre“. Kuid just nüüd taipame, kui oluline ja väärtuslik on see, kui keegi sinu eest palvetab. Igakord, kui keegi ütleb, et ta palvetab meie eest, tunnen, et oleme sel samal hetkel vastu võtnud suure kingituse. See ei ole mitte see, et me loodame, et kui palju inimesi palvetab, siis asjad juhtuvadki nii, nagu oleme soovinud, vaid pigem annab see, et keegi meie või sinu eest palvetab, lootust ning kinnitab usku, et see töö, mida teeme, on oluline. Kui me palume millelegi või kellelegi Jumala õnnistust, siis võime olla kindlad, et Issand on

meiega. Jeesus ju ise ütleb meile tänases kirjakohas, et igaüks, kes Jumala juurde on tulnud või keda Jumal enese juurde on kutsunud, temaga jääb Issanda osadus. Suurt tänu teie palvete ja toetuse eest, mida olete andnud.

Täna on teil koguduses misjonipäev ja sellel päeval me mõtleme, kuidas ehitada Jumala Kuningriiki? Mida me peaksime tegema selleks, et Jumalariik oleks tõhusam – meie kodukohas, meie riigis ja kogu maailmas? Kuidas teha kirikutööd, et see oleks veenev nende jaoks, kes on väljaspool? Mida me peame tegema, et teha seda, mida Jumal tahab, ja et rohkem inimesi võiks tulla Tema juurde?

Tänaseks pühapäevaks on meile antud väga huvitav kirjakoh, mis on hea näide sellest, kuidas Jumal teeb oma tööd inimestega.

s 37: „*Kõik, mida Isa mulle annab, tuleb minu juurde, ning kes minu juurde tuleb, seda ei aja ma välja.*“

Läbi sajandite on inimesed püüdnud leida vastust küsimusele, milline osa päästmisest/lunastamisest on inimesel endal. Ühed on arvanud, et Jumal on andnud inimesele valida, kas ta võtab pääste/lunastuse vastu või lükkab selle tagasi. Teised jälle leiavad, et siin pole inimesel mingit vabadust, kuna loomu poolest pole inimesel Jumala järele isegi mingit igatsust. Kirikuajaloo jooksul on kirjutatud palju pakse raamatuid, kus kaitstakse mõlemat seisukohta.

Lugedes seda tänase jutluse aluseks olevat teksti, tundub mulle, et siin kehtivad mõlemad seisukohad, mis meile võivad tunduda vastandlikud. Ühest küljest öeldakse siin, et Jeesuse juurde tulevad ainult inimesed, kelle Isa talle annab. See tähendab ilmselt Jumala tööd usu sündimisel. Teisest küljest ütleb Jeesus samas salmis, et on inimesi, kes tema juurde tulevad. Näib, nagu oleks inimesed siis ise teinud valiku tulla Jeesuse juurde. Kuidas niisugust vastuolu mõista? Ilmselt tuleb meil leppida sellega, et inimese Jumala juurde tulek on midagi niisugust, mida me päriselt ei mõista ega suuda ära seletada.

Kui inimene saab usklikuks, siis on lõppude lõpuks ikkagi tegemist Jumala imega. Mõnikord teeb Ta selle ime, kutsudes inimest tegema teadlikku usuotsust. Teiselt poolt jälle inimene ühel päeval lihtsalt avastab, et ta on hakanud uskuma Jeesusesse. Uks on avanenud ilma, et ta oleks märganudki, kus ja millal. Võib-olla jääbki sellepärast Jumala ja inimese osa meile näiliseks vastuoluks. Tegemist on sündmuse või protsessiga, mis toimub palju

sügavamal, kui inimese mõistuse tasand. See toimub vaimu tasandil, inimese vaimu ja Jumala vaimu vahel, mida me ei suuda täpselt mõista, sest meil puudub täpne ettekujutus, mis asi üldse vaim on. Nii palju võime öelda, et inimese usule tulemisele on otsustav tähtsus Jumala sõna kuulutamisel ja kuulmisel.

Jumal on andnud oma kogudusele ülesande rääkida tema päästest/lunastustööst kõigile inimestele. Kiriku küsimus ja väljakutse seisneb aga selles, kuidas ja milliste meetoditega me evangeeliumi kuulutame.

Meil, Eestimaal võib kohata väga palju inimesi, kes väidavad, et nad ei taha midagi usust ja kirikust kuulda. Pikemal vestlusel tuleb välja, et neil on usk Jumalasse täiesti olemas, aga neil on olnud ebameeldivad kogemused usklikega, mille tagajärjel on muutunud skeptiliseks kogu kiriku suhtes ja kõige suhtes, mis puudutab kristlust. Usalduse tagasivõitmine võta aga palju aega.

Kuidas me saame oma eluga tunnistada Jeesusest Kristusest nii, et see ärataks usaldust ja aitaks inimestel olla rohkem avatud üksteisele ja Kristuse armastusele?

Koguduses me teeme pidevalt erinevaid plaane, eks ikka selleks, et rohkem inimesi võiks tulla Jeesue juurde. Kui aga hakkame koostama liiga täpseid skeeme selle kohta, kuidas inimesed päästetud/lunastatud saavad, siis läheb ikka midagi viltu. Näiteks võib inimene astuda viis ettenähtud sammu, kuid alati ei tarvitse need anda oodatud tulemust.

Toon ühe näite Mustamäelt. Olime pool aastat koos palvetanud. Me olime väga entusiastlikud ja mõtlesime igasuguseid asju välja, kuidas inimesi Jumala juurde kutsuda. Mustamäel asub Tehnika Ülikool, kus käib palju noori – see on hea misjonipõld, mõtlesime. Rentisime ruumi, tegime plakatid, tegime plaani jne. Tulemus – keegi peale meie ei tulnud? Võib küsida miks?

Hiljem taipasime, et see oli üksnes meie ettekujutus, kuidas Jumal peaks oma tööd tegema ning mida inimesed vajavad. Jumal olid aga teised plaanid.

Jeesus räägib meile kitsast väravast, mida võiks piltlikult ette kujutada nii: kui inimene selle kitsa värava leiab ja sellele läheneb, näeb ta, et selle kohale on kirjutatud Jeesuse sõnad. „*Minge sisse kitsast väravast...*“ (Mt 7:13) Neid sõnu nähes tundub, et kõik sõltub inimesest. Aga kui inimene läheb sealt väravast sisse ja vaatab tagasi, siis näeb ta selle sissepääsu

kohal sõnu, „*Teie ei ole mind valinud, vaid mina olen teid valinud...*“ (Jh 15:16). Neid sõnu vaadates näib, et kõik sõltub Jumalast.

Jumal teeb oma tööd ja kutsub inimesi erineval viisil; me ei suuda seda kunagi lõpuni mõista, kuidas. Meie asi on kuulda seda Jumala kutset ja Jeesuse juurde tulla. Nagu on kirjutatud: „*Täna kui te tema häält kuulete, ägege tehke oma südant kõvaks.*“ (Hb 4:7) Või nii nagu siin ütles Jeesus ise: „*Kes minu juurde tuleb, seda ma ei aja välja.*“

Jumala juurde tulemine tähendab otsida osadust Jeesuse Kristusega. Seda osadust vajab igaüks olenemata sellest, kui kaua ta on kristlane olnud. Jumal kutsub meid uuendama osadust Temaga iga päev, sest Ta tahab, et iga inimene leiaks Tema kaudu elu. Meie, Kiriku ülesanne ja väljakutse on: kuidas me saame elada ja tegutseda nii, et rohkem inimesi julgeks avada oma südame Issandale Jeesusele Kristusele?

Iga inimese sees pesitseb vaikne igatus sügavama osaduse järele. Ka kõige lihtsam ja väiksem igatsus Jumala järele inimese südames on usu algus.

Kirikuaasta hakkab varsti lõppema ning peagi on käes jõulukuu. Eestis - ja ma arvan ka et Norras - on nii, et jõulude ajal tuleb kirikutesse rohkem inimesi kui tavaliselt. Sellepärast tehakse paljudes kogudustes tihti ehk suuremaid ettevalmistusi kui tavaliselt sest me ju soovime, et rohkem inimesi võiks osa saada Jumala evangeeliumist. Ja Jumal saab kasutada igit üht meist selleks, et külvata armastust, lootust, andeksandmist ja usku; et muuta see maailma valgemaks ja rõõmsamaks paigaks. Meie väikeste armastusetegude läbi võib Jumal puudutada inimesi ja sünnitada neis uue elu.

Külvakem siis Issanda headust oma ümber.

Aamen